

Anonyma Alkoholister

Jack Alexander
The Saturday Evening Post
March 1, 1941

Tre män satt runt en alkoholistsäng på den psykiatriska kliniken på Philadelphia General Hospital en eftermiddag för några veckor sedan. Mannen i sängen, som var en fullständig främling för dem, hade det förvridna och lätt fåniga ansiktsuttrycket som vanedrinkare får när dimman skingrar sig efter ett fylleslag. Det enda som var anmärkningsvärt med besökarna, förutom den uppenbara kontrasten mellan deras välklädda yttre och patientens, var det faktum att var och en av dem själva många gånger hade gått igenom samma process. De var medlemmar av Anonyma Alkoholister, en grupp av före detta problemdrinkare som har gjort det till ett kall att hjälpa andra alkoholister att beseгра sina alkoholvanor.

Mannen i sängen var en mekaniker. Hans besökare hade utbildats vid Princeton, Yale och Pennsylvania och var till sina yrken försäljare, advokat respektive PR-man. För mindre än ett år sedan hade en av dem varit lagd i bojer på samma klinik. En av hans följeslagare hade varit vad som bland alkoholister kallas "dårhuspendlare". Han hade flyttat från ställe till ställe och behandlat personalen på landets ledande alkoholkliniker på ett djävulskt sätt. Den andre av dem hade tillbringat tjugo år av sitt liv, samtliga utanför institutionernas väggar, med att göra livet miserabelt för honom själv, för sin familj och för sin arbetsgivare, samt diverse välmenande släktingar som hade varit dumdristiga nog att ingripa.

Luften på avdelningen var tjock med doften av paraldehyd, en obehaglig cocktail som luktar som en blandning av alkohol och eter, som sjukhusen ibland använder för att behandla en förlamad drinkare och lugna hans pinade nerver. Besökarna verkade omedvetna om detta och av den deprimerande atmosfären av psykiatriska kliniker. De rökte och pratade med patienten i tjugo minuter eller så, lämnade sedan sina visitkort och gick. Om mannen i sängen kände att han ville träffa någon av dem igen behövde han bara slå en signal, sade de till honom.

De gjorde det klart att om han verkligen ville sluta dricka, skulle de lämna sina arbeten eller gå upp mitt i natten för att skynda sig till var han befann sig. Om han valde att inte ringa, så var det inget mer med det. Medlemmarna i Anonyma Alkoholister varken övertalar eller daltar med en simulerande kandidat och de kan alkoholists alla underliga tricks på samma sätt som en reformerad svindlare kan skojeriets alla konster.

Häri ligger mycket av den unika styrkan i en rörelse som, under de senaste sex åren, har givit tillfrisknande till omkring 2000 män och kvinnor, av vilka en stor andel har varit klassade som medicinskt hopplösa. Läkare och präster, som arbetar var för sig eller tillsammans, har alltid lyckats rädda ett fåtal fall. I enstaka fall har drinkare hittat sina egna metoder för att sluta. Men inbrytningar i alkoholismen har varit försumbar och är fortfarande en av de stora olösta folkhälsogåtorna.

Av naturen lättstött och misstänksam vill alkoholisten vara ifred för att reda ut sitt huvudbry och han har ett behändigt sätt att ignorera tragedin som han under tiden utsätter de som är nära honom. Han håller desperat fast vid övertygelsen om, även om han inte har kunnat hantera alkoholen i det förflutna, att han slutligen kommer att lyckas att bli en kontrollerad drinkare. Som en av medicinens märkligaste djur, är han, mer ofta än inte, en skarpt intelligent person. Han omgärdas av professionella män och anhöriga som försöker hjälpa honom och han får en pervers tillfredsställelse av att överbevisa dem med argument.

Det finns ingen långsökt ursäkt för att dricka, som problemlösarna i Anonyma Alkoholister inte har hört eller använt själva. När en av deras kandidater ger dem en rationalisering för att bli berusad, matchar de det med ett halvt dussin av egna erfarenheter. Detta upprör honom lite och han blir defensiv. Han ser deras prydliga kläder och välrakade ansikten och dömer dem som självgoda och beskäftiga, som inte vet vad det innebär att kämpa mot drickandet. De svarar genom att relatera till sina egna historier: de dubbla whiskey och konjaks drinkarna före frukost; den vaga känslan av obehag som föregår en supperiod; uppvaknandet från en fylleperiod utan att kunna redogöra för flera dagars aktiviteter och den efterhängsna rädslan av att de förmodligen kört över någon med bilen.

De berättar om småflaskor med gin gömda bakom tavlor och gömställen från källare till vind; att tillbringa hela dagar på biografen för att motstå frestelsen att dricka; att smyga ut från kontoret för snabba drinkar under dagen. De talar om att förlora jobbet och stjäla pengar från sina fruars portmonnäer; att tillsätta peppar till whiskeyn för att ge det en stark smak; att konsumera bitters och lugnande piller; eller munvatten eller hårvatten; eller vanan att köa utanför kvarterskrogen 10 minuter före öppningstiden. De beskriver en hand så skakig att de inte kunde föra ett litet glas till läpparna utan att spilla ut innehållet; dricka starksprit från en ölsejdel för att det kan bli stadigare med två händer; trots risken att slå av en flisa av en framtand; binda en handduk runt ett glas; vira handduken runt nacken och dra den fria änden med den andra handen; händer så skakiga att de kändes som om de skulle gå av och flyga ut i rymden; och sitta på händerna i timmar för att de inte skulle göra det.

Detta och andra delar av dryckeshistorier brukar vanligtvis övertyga alkoholisten att han talar med blodsbröder. En bro av förtroende är därmed upprättad, som överbryggas en klyfta, som har förbryllat läkare, präster eller de olycksaliga anhöriga. Med denna koppling förmedlar problemlösarna, bit för bit, detaljerna av ett levnadsprogram, som har fungerat för dem och som de tror kan fungera för vilken annan alkoholist. De medger att de som är utanför deras sfär är de som är psykotiska eller de som redan lider av den fysiska funktionsnedsättning som kallas "wet brain". Samtidigt ser de till att kandidaterna får den medicinska hjälp som behövs.

Många läkare och personal på institutioner över hela landet föreslår nu Anonyma Alkoholister till deras alkoholpatienter. I vissa städer samarbetar domstolar och övervakare med den lokala gruppen. I ett fåtal städer på psykiatriska kliniker, är medlemmar av Anonyma Alkoholister beviljade samma besöksprivilegier som de anställda. Philadelphia General är en av dessa. Dr. John F. Stouffer, chefspsykiatern, säger: "alkoholisterna som vi får hit är de som oftast inte har råd med privat behandling och detta är det absolut bästa som vi någonsin har kunnat erbjuda dem. Även bland dem som emellanåt hamnar här igen, ser vi en djupgående förändring av personligheten. Du skulle knappast känna igen dem".

The Illinois Journals ledare i december förra året, gick längre än Dr. Stouffer, när han säger: "Det är verkligen ett mirakel när en person som i årtal mer eller mindre konstant har varit påverkad av alkohol och vars vänner har förlorat allt förtroende för honom, kan sitta uppe hela natten med ett fylllo och vid bestämda intervaller ge fyllot en liten mängd alkohol enligt läkarens ordination, utan att själv ta en droppe".

Detta är en referens till en vanlig aspekt av "Arabiska Nätters äventyr" som företrädare för Anonyma Alkoholister ägnar sig åt. Ofta innebär det att sitta på, likaväl att sitta uppe med den berusade personen, eftersom impulsen att hoppa ut genom ett fönster verkar vara attraktivt för många alkoholister, när de är berusade. Bara en alkoholist kan sitta på en annan alkoholists bröstorg i timmar med den rätta kombinationen av disciplin och sympati.

Under en resa nyligen runt östkusten och i mellanvästern, träffade jag och pratade med mängder av AA-medlemmar, som de kallar sig själva och fann dem vara osedvanligt lugna och toleranta människor. På

något sätt verkade de mer integrerade än en genomsnittlig grupp av icke-alkoholister. Deras förvandling från slagskämpar, råsupare och i vissa fall hustrumisshandlare, var uppseendeväckande. På en av de mest inflytelserika tidningarna i landet, fann jag att stadens redaktör, biträdande redaktör och en nationellt känd journalist var med i AA och hade utgivarens fulla förtroende.

I en annan stad hörde jag en domare frige en rattfyllerist till en AA-medlem. Den senare hade, under sina dryckesdagar, krockat ett antal bilar och fått sitt körkort indraget. Domaren kände honom och litade gladeligen på honom. En lysande VD för en reklambyrå avslöjade att han för två år sedan hade dragit runt och tiggat och sovit i trappuppgångar. Han hade en favorittrappuppgång, som han delade med andra lösdrivare och då och då åker han tillbaka och besöker dem bara för att förvissa sig om att han inte drömmer.

I Akron, liksom i andra industristäder, består grupperna av många kroppsarbetare. På Cleveland Athletic Club åt jag lunch med fem advokater, en revisor, en ingenjör, tre försäljare, en försäkringsman, en inköpare, en bartender, en butikschef, en affärsinnehavare och en agenturägare. De var medlemmar i en centralkommitté, som samordnar arbetet för nio grupper i grannskapet. Cleveland, med mer än 450 medlemmar, är det största AA-centret. De näst största finns i Chicago, Akron, Philadelphia, Los Angeles, Washington och New York. Allt som allt finns det grupper i ett femtiotal städer.

När de diskuterade sitt arbete med att rädda alkoholister talade AA-medlemmarna om en "försäkning" för sig själva. Erfarenheten inom gruppen har visat, sade de, att så fort en tillfrisknad alkoholist upphör med detta arbete, kommer han sannolikt själv att återgå till drickandet. De är överens om att det inte finns något som heter före detta alkoholist. Om man är alkoholist - dvs en person som inte kan dricka normalt - så är man alkoholist tills man dör, på samma sätt som en diabetiker förblir diabetiker. Det bästa han kan hoppas på är att sjukdomsförloppet avstannar, med "räddningsarbete" som hans insulin. Åtminstone säger AA-medlemmarna så och den medicinska opinionen tenderar att stödja dem. Alla, utom några få, säger att de förlorat all sin längtan efter alkohol. De flesta serverar alkohol i sina hem när vänner tittar förbi och de går fortfarande på krogen med kollegor som dricker. AA-medlemmarna dricker läsk eller kaffe.

En av dem, en försäljningschef, är bartender på sitt företags årliga firmafest i Atlantic City och tillbringar natten med att se till att festdeltagarna kommer i säng. Endast ett fåtal av de som tillfrisknar, glömmet att de närsomhelst i tanklöshet kan ta en drink och fara i väg på en katastrofal fylleresas. En AA-medlem som är tjänsteman i en stad på östkusten har inte rört alkohol på tre och ett halvt år, men säger att han fortfarande måste gå i rask takt förbi krogar för att övervinna den gamla impulsen, men han är ett undantag. Den enda baksmällan från de vilda dagarna som hemsöker en AA-medlem är en återkommande mardröm. I drömmen finner han sig själv i en ordentlig fylla och frenetiskt försöker dölja sitt tillstånd för sin omgivning. Även detta symptom försvinner snart i de flesta fall. Förvånansvärt nog sägs sysselsättningsnivån bland dessa människor, som tidigare söp bort jobb efter jobb, vara runt nittio procent.

Etthundra procents effektivitet med icke-psykotiska drinkare, som uppriktigt vill sluta dricka, hävdar företrädare för Anonyma Alkoholister. Programmet kommer inte att fungera, tillägger de, för dem som bara "vill vilja sluta" eller för dem som vill sluta för att de är rädda för att förlora sina familjer eller sina jobb. Den effektiva önskan, hävdar de, måste vara baserad på ett upplyst egenintresse; aspiranten måste vilja komma bort från alkoholen för att slippa bli inspärrad eller dö i förtid. Han måste vara trött på den totala ensamheten som omger den okontrollerade drinkaren och han måste vilja bringa någon reda i sitt misslyckade liv.

Eftersom det är omöjligt att diskvalificera alla gränsfallsaspiranter hamnar tillfrisknandeprocenten under 100-procents-strecket. Enligt AAs uppskattning av de alkoholister som kommer, tillfrisknar femtio procent omedelbart, tjugofem procent blir bra efter att ha genomlidit ett återfall eller två och resten förblir tveksamma. Denna grad av framgång är exceptionellt hög. Statistik över traditionella medicinska och religiösa

behandlingar saknas, men det har informellt uppskattats till att det inte är mer än två eller tre procents effektivitet av fallen.

Även om det är för tidigt att säga att Anonyma Alkoholister är det definitiva svaret på alkoholism, så är dess korta historia av resultat imponerande och det tar emot hoppfullt stöd. John D. Rockefeller Jr. hjälpte till att bekosta utgifterna vid starten och har ställt sig åt sidan för att få andra prominenta män intresserade.

Rockefellers gåva var liten, av hänsyn till grundarnas krav, att rörelsen ska hållas på en frivillig icke-betald basis. Det finns inga avlönade tjänster, inga avgifter, inga ämbetsmän och ingen central kontroll. Lokalt betalas hyran för möteslokaler genom att hatten skickas runt vid möten. I mindre samhällen görs inga insamlingar eftersom mötena hålls i privata hem. Ett mindre kontor i centrala New York fungerar endast som ett informationscentra. Det står inget namn på dörren och posten erhålls anonymt genom en boxadress hos posten. Den enda inkomsten, som är pengar från försäljningen av en bok som beskriver arbetet, hanteras av "the Alcoholic Foundation", en styrelse som består av tre alkoholister och fyra icke-alkoholister.

I Chicago arbetar tjugofem läkare tillsammans med Anonyma Alkoholister, genom att bidra med sina tjänster och skicka sina egna alkoholistiska patienter till gruppen, som nu uppgår till cirka 200. Samma samarbete finns i Cleveland och i mindre utsträckning vid andra centra. En läkare, Dr. W.D. Silkworth i New York City, gav rörelsen sin första uppmuntran. Emellertid var många läkare fortfarande skeptiska. Dr. Foster Kennedy, en framstående New York neurolog, hade förmodligen dessa i åtanke när han vid ett möte för ett år sedan sade: "Målet för dessa inblandade i kampen mot alkoholism är höga; deras framgång har varit ansevärd och jag anser att män i läkarvetenskapens välvilliga tjänst bör hjälpa till".

Den aktiva hjälpen av två sådana välvilliga män, läkarna A. Wiese Hammer och C. Dudley Saul, har bidragit mycket till att göra Philadelphia-enheten till en av de mer effektiva yngre grupperna. Rörelsen där fick sin början på ett improviserat sätt i februari 1940 när en affärsman som var medlem i AA, blev förflyttad till Philadelphia från New York. Rädd för återfall i brist på räddningsarbete, letade nykomlingen upp tre lokala kroglejon och började arbeta med dem. Han fick dem nyktra och kvartetten började leta upp andra fall. Den femtonde december hade nittionio alkoholister anslutit sig. Av dessa var åttiosex helt nyktra - trettionio från en till tre månader, sjutton från tre till sex månader och tjugofem från sex till tio månader. Fem som hade anslutit sig till gemenskapen efter att ha varit med i andra städer, hade varit nyktra från ett till tre år.

Vid tidskalans ände är det Akron, som var rörelsen vagg, som upprätthåller rekordet för varaktig nykterhet. Enligt en färsk rapport har två medlemmar varit med på "AA-tåget" i fem och ett halvt år, en i fem år, tre i fyra och ett halvt år, en lika länge med ett återfall, tre i tre och ett halvt år, sju i tre år, tre i tre år med ett återfall var, en i två och ett halvt år och tretton i två år. Tidigare hade de flesta i Akron och Philadelphia inte lyckats hålla sig borta från alkohol längre än några veckor.

I mellanvästern har arbetet skett nästan uteslutande bland människor som ännu inte nått det institutionella stadiet. New York-gruppen, som har en liknande kärna, har en sidospecialite med engagerade fall och har nått häpnadsväckande resultat. Under sommaren 1939 började gruppen arbeta med alkoholister som var inspärrade på Rockland State Hospital i Orangeburg, ett stort mentalsjukhus som tar emot de hopplösa alkoholisterna från de större städerna. Med uppmuntran från Dr. R. E. Blaisdell, den medicinske chefen, startades en grupp innanför väggarna och möten hölls i samlingslokalen. AA-medlemmar från New York åkte till Orangeburg för att hålla föredrag och på söndagskvällarna kördes patienterna i statliga bussar till ett klubbhus, som Manhattan-gruppen hyr på västsidan.

I juli förra året, elva månader senare, visade sjukhusets journaler att av femtiofyra patienter som hade släppts iväg till Anonyma Alkoholister, hade sjutton av dem inte haft något återfall och fjorton hade bara haft ett. Av resten hade nio återgått till drickandet i sina hemstäder, tolv hade återvänt till sjukhuset och två hade

inte gått att spåra. Dr. Blaisdell har skrivit positivt om arbetet till det statliga departementet för mental hygien och han lovordade det offentligt i sin senaste årsrapport.

Ännu bättre resultat erhöles vid två offentliga institutioner i New Jersey, Greystone Park och Overbrook, som attraherar patienter från bättre ekonomiska och sociala förhållanden, än Rockland, på grund av sin närhet till välmående förorter. Av sju patienter som skrevs ut från Greystone Park-institutionen under två år, har fem avhållit sig från alkohol under perioder av ett till två år enligt AAs protokoll. Åtta av tio utskrivna från Overbrook har avhållit sig under ungefär samma tidslängd. De andra har haft ett till flera återfall.

Varför vissa människor blir alkoholister är en fråga som de lärde tvistar omkring. Få tror att någon är "född alkoholist". Man kanske kan födas, säger de, med en ärftlig predisposition till alkoholism, precis på samma sätt som man kan födas med en sårbarhet för tuberkulos. Resten verkar bero på miljö och erfarenhet, även om det finns en teori om att vissa människor är allergiska mot alkohol, på samma sätt som pollenallergiker är mot pollen. Bara en sak visar sig vara gemensam för alla alkoholister - känslomässig omognad. Nära besläktat med detta är en observation att ovanligt många alkoholister börjar sina liv som enda barnet, som ett yngre barn, som enda pojken i en familj av flickor eller den enda flickan i en familj av pojkar. Många var brådmogna som barn och även bortskämda.

Ofta är situationen komplicerad av onormala hemförhållanden där en av föräldrarna är onödigt grym och den andra alltför eftergiven. Vilken kombination som helst av dessa faktorer, plus en skilsmässa eller två, tenderar att skapa neurotiska barn som är dåligt känslomässigt utrustade att möta ordinära realiteter i vuxenlivet. I sökandet att fly, kanske han gräver ner sig i sitt arbete, genom att arbeta tolv till femton timmar om dagen, eller i vad han tycker är en angenäm flykt in i drickandet. Det stärker självkänslan och slår tillfälligt undan all känsla av socialt underlägsenhet, som han kan ha. Måttligt drickande leder till kraftigt drickande. Vänner och familj är bortstötta och arbetsgivare fylls av vämjelse. Drinkaren pyr av harm och förbittring och vältrar sig i självömkan. Han hänger sig åt barnsliga rationaliseringar för att rättfärdiga sitt drickande: han har arbetat hårt och förtjänar att koppla av; hans hals gör ont från ett gammal ingrepp i tonsillerna och en drink lindrar smärtan; han har huvudvärk; hans hustru förstår honom inte; hans nerver är skakiga; alla är emot honom; och så vidare och så vidare. Han blir omedvetet en som ständigt har ursäkter för sitt eget beteende.

Hela tiden när han dricker, säger han till sig själv och de som är involverade i hans förehavanden, att han verkligen kan kontrollera sitt drickande, om han vill. För att demonstrera sin viljestyrka kan han hålla uppe i veckor utan att ta en droppe. Han gör det till en grej att stanna till vid sin favoritbar vid en särskild tidpunkt varje dag och demonstrativt dricka mjölk eller läsk utan att förstå att han ägnar sig åt omogen exhibitionism. Falskeligen övertygad övergår han till en rutin av en öl om dagen, vilket är början till slutet ännu en gång. Öl leder oundvikligen till mer öl och sedan till starksprit. Starksprit leder till ännu en av första rangens fylleslag. Märkligt nog kan den utlösande faktorn vara, som sätter igång explosionen, vara framgång i affärer likaväl som motsatsen. En alkoholist kan varken hantera framgång eller motgång.

Offret är förbryllad vid utträdet ur den alkoholistiska dimman. Utan att han är medveten om någon förändring, så har en vana gradvis förvandlats till en besatthet. Efter ett tag behöver han inte längre några rationaliseringar för att rättfärdiga det fatala första glaset. Det enda han vet är att han är fylld av olust eller upprymdhet och innan han vet vad som sker står han vid en bar med ett tomt whiskyglas framför sig och med en stimulerande känsla i halsen. Genom någon förunderlig snirkling i hans medvetande, har han lyckats dra en ridå över minnet av den intensiva smärta och ånger som orsakades av den förra rotblötan. Efter många erfarenheter av detta slag, börjar alkoholisten att inse att han inte begriper sig på sig själv; han undrar om hans viljestyrka, förvisso stark inom andra områden, inte är försvarslös mot alkohol. Han kanske

fortsätter att försöka besegra sin besatthet och slutligen hamna på sjukhus. Han kanske ger upp kampen som hopplös och försöker ta livet av sig. Eller söker han hjälp utifrån.

Om han kommer till Anonyma Alkoholister, hjälps han att erkänna att alkoholen har fått honom på fall och att hans liv har blivit ohanterligt. Efter att ha nått detta stadium av intellektuell ödmjukhet, får han en dos av religion i dess vidaste bemärkelse. Han uppmanas att tro på en Kraft större än honom själv eller åtminstone att ha ett öppet sinnelag för ämnet, medan han fortsätter med resten av programmet. Vilken uppfattning som helst av en Högre Makt accepteras. En skeptiker eller agnostiker kan välja att tänka på sitt Inre Jag, miraklet av utveckling, ett träd, människans förundran inför universum, strukturen av en atom eller matematisk oändlighet. Oavsett vilken form som visualiseras, undervisas nykomlingen om att han måste förlita sig på den och på sitt eget sätt be till Kraften om styrka.

Härnäst gör han en moralisk inventering av sig själv med hjälp av en annan person - sin AA-sponsor, en präst, en psykiater eller någon annan han föredrar. Om det ger honom någon lättnad, kan han gå upp på ett möte och tala om sina missdåd, men det är inget som krävs av honom. Han återställer det som han kan ha stulit, när han har varit berusad och ser till att betala av gamla skulder och återgälda utskrivna checkar utan täckning; han gottgör de personer han har okvädat och försöker, rent allmänt, ståda upp sitt förflutna så gott han kan. Det är inte ovanligt för hans sponsorer att låna honom pengar för att hjälpa till i ett tidigt skede.

Denna rensning betraktas som viktig på grund av det tvång, som skuld känslor utvecklar i den alkoholistiska besattheten. Eftersom ingenting tenderar att driva en alkoholist mot flaskan mer än personlig harm och förbittring, gör adepten också en lista på hans harm och förbittring och beslutar att inte bli påverkad av dem. Vid denna punkt är han redo att börja arbeta med andra aktiva alkoholister. Genom denna extroverta process, som arbetet inbegriper, kan han tänka mindre på sina egna problem.

Ju fler drinkare han lyckas få in i Anonyma Alkoholister, desto större blir hans ansvar gentemot gruppen. Han kan inte bli full nu utan att skada de människor som har visat sig vara hans bästa vänner. Han börjar växa upp känslomässigt och slutat att luta sig mot andra. Om han är uppvuxen i en ortodox kyrka, börjar han vanligtvis, men inte alltid, bli en regelbunden nattvardsgäst igen.

Samtidigt med alkoholistens rehabilitering pågår processen av att anpassa hans familj till hans nya sätt att leva. Hustrun eller mannen till en alkoholist och barnen också, blir ofta neurotiker genom att ha utsatts för överdrivet drickande genom åren. Omskolning av familjen är en mycket viktig del av ett uppföljningsprogram som har tagits fram.

Anonyma Alkoholister, som är en blandning av gamla idéer snarare än en ny upptäckt, är att tacka sin existens för samarbetet mellan en börsmäklare från New York och en läkare från Akron. Bägge alkoholister, möttes för första gången för lite mindre än sex år sedan. Under trettiofem års periodiskt drickande hade Dr. Armstrong, för att ge läkaren ett fiktivt namn, supit bort större delen av sin praktik. Armstrong hade prövat allt, inklusive Oxford-gruppen och hade inte visat någon förbättring. På Mors Dag år 1935 stapplade han hem på typiskt fyllemanér, bärandes på en dyr krukväxt som han placerade i sin hustrus knä. Därefter gick han upp på övervåningen och slocknade.

Vid denna tidpunkt var börsmäklaren från New York, som vi kan kalla för Griffith, rastlös i lobbyn på ett hotell i Akron. Griffith var i knipa. I ett försök att få kontroll över ett företag och återuppbygga sin ekonomi, hade han kommit till Akron för en kamp om fullmakter. Han hade förlorat kampen. Hans hotellräkning var obetald. Han var så gott som luspank. Griffith ville ha en drink.

Under sin karriär på Wall Street hade Griffith lyckats med några anseliga affärer och hade blomstrat, men genom feltimade fylleslag hade han missat sina stora chanser. Fem månader innan han kom till Akron, hade han haft en alkoholfri period med hjälp av Oxfordgruppen i New York. Fascinerad av problemet med alkoholism, hade han många gånger återvänt som besökare till Central Park West avgiftningssjukhus, där han hade varit patient, och pratat med de intagna. Han fick ingen att tillfriskna, men märkte att han kunde avvärja sitt eget begär genom att arbeta med andra alkoholister.

Som främling i Akron, kände Griffith inga alkoholister som han kunde ge sig i kast med. En katalog över kyrkor, som hängde i lobbyn mittemot baren, gav honom en idé. Han ringde en av prästerna i katalogen och genom honom kom han i kontakt med en medlem av den lokala Oxfordgruppen. Denna person var en av Dr. Armstrongs vänner och lyckades sammanföra läkaren och mäklaren över en middag. På detta sätt blev Dr. Armstrong Griffith's första riktige lärjunge. Han var en skakig en till en början. Efter några veckors avhållsamhet, åkte han österut till en medicinsk konferens och kom tillbaka i ett svårt berusat tillstånd. Griffith, som hade stannat kvar i Akron för att reda ut några juridiska frågor från fullmaktsbataljen, talade honom tillbaka till nykterhet. Detta var den 10 juni 1935. De slurkar som läkaren tog från flaskan, som Griffith erbjöd honom den dagen, var det sista han någonsin drack.

Griffith's juridiska processer drog ut på tiden och höll honom kvar i Akron i sex månader. Han flyttade över sitt bagage till Armstrong's hem och tillsammans kämpade de båda med andra alkoholister. Innan Griffith åkte tillbaka till New York hade två Akron konventerare till åstadkommit. Under tiden hade både Griffith och Dr. Armstrong dragit sig tillbaka från Oxfordgruppen, eftersom de kände att deras aggressiva evangelism och några av deras andra metoder var hinder i arbetet med alkoholister. De använde sin egen teknik på en strikt ta det eller lämna det basis och höll det där.

Utvecklingen gick långsamt. Efter att Griffith hade återvänt österut, förvandlade Dr. Armstrong och hans fru, en fd Wellesley-student, sitt hem till en fristad för alkoholister och ett experiment-laboratorie för att studera sina gästers beteenden. En av gästerna, okänd för sitt värdepår, var en manodepressiv och likaväl en alkoholist, sprang en natt galen omkring med en kökskniv. Han övermannades innan han hann knivhugga någon. Efter ett och halvt år hade totalt tio personer påverkats av programmet och var avhållsamma. Det som var kvar av familjens besparingar hade gått åt till arbetet. Läkarens nyvunna nykterhet hade skapat en pånyttfödelse av hans praktik, men inte tillräckligt för att bära de extra utgifterna. Armstrongs strävade ändå vidare med lånade pengar. Griffith, som också hade en spartansk fru, förvandlade sitt hem till en kopia av hushållet i Akron. Fru Griffith, en medlem av en gammal Brooklyn-familj, tog ett arbete på ett varuhus och på sin lediga tid agerade sjuksköterska åt berusade alkoholister. Griffiths lånade också och Griffith lyckades tjäna lite pengar på mäklarhusen. Våren 1939 hade Armstrongs och Griffiths tillsammans, trixat in cirka etthundra alkoholister in i nykterhet.

I en bok, som de då publicerade, beskrev de tillfrisknade alkoholisterna programmet för tillfrisknande och sina personliga berättelser. Titeln var "Anonyma Alkoholister". Det antogs som namn för själva rörelsen, som dittills inte hade något. När boken kom i omlopp, spreds rörelsen snabbt. Idag kämpar Dr. Armstrong fortfarande med att få ordning på sin praktik. Det är tufft. Han är skuldsatt pga sina bidrag till rörelsen och den tid han gratis ägnar åt alkoholister. Varande en centralfigur i gruppen, är han oförmögen att säga nej till de förfrågningar om hjälp, som översvämmar hans mottagning.

För Griffith är det ännu värre. Under de senaste två åren har han och hans fru inte haft något hem i ordets vanliga bemärkelse. På ett sätt som påminner om de ursprungliga kristna, hade de flyttat runt och hittat tak över huvudet hos AA-vänner och bär ibland lånade kläder.

Efter att ha fått igång något, vill de båda grundarna dra sig tillbaka till rörelsens ytterkant och tillbringa mer tid med att komma på fötter ekonomiskt. De känner att på det sättet som det är organiserat, är det i praktiken självgående och självförökande. Genom sin frånvaro som galjonsfigurer och det faktum att det inte finns en formell lära som skall spridas, hyser de inga farhågor att Anonyma Alkoholister skall urarta till en sekt.

Den självstartande karaktären av rörelsen framgår av breven i New York-kontorets arkiv. Många människor har skrivit och berättat att de slutade dricka så snart de hade läst boken och upplåtit sina hem till mötesplatser för små lokala grupper. Även en ganska stor enhet i Little Rock, startade på detta sätt. En civilingenjör och hans hustru från Akron, har i tacksamhet för hans tillfrisknande för fyra år sedan, oavbrutit tagit emot alkoholister i sitt hem. Av trettiofem sådana fall har trettioen tillfrisknat.

Tjugo pilgrimer från Cleveland fick idén i Akron och återvände hem för att starta en egen grupp. Från Cleveland har rörelsen på olika sätt spridit sig till Chicago, Detroit, St. Louis, Los Angeles, Indianapolis, Atlanta, San Francisco, Evansville och andra städer. En alkoholiserad tidningsman från Cleveland med en förstörd lunga flyttade till Houston för sin hälsas skull. Han fick jobb på en tidning i Houston och genom en serie artiklar, som han skrev, startade han en AA-grupp som nu har trettiofem medlemmar. En Houston-medlem har flyttat till Miami och arbetar nu med att fånga in några av de mer eminenta fyllbultarna bland de övervintrande kolonistörerna. En handelsresande från Cleveland är ansvarig för att ha startat små enheter i många olika delar av landet. Mindre än hälften av AA-medlemmarna har aldrig någonsin träffat Griffith eller Dr. Armstrong.

För en utomstående som är förbryllad, som de flesta av oss är, av alla krumsprång av missbrukande vänner, är resultaten som har uppnåtts anmärkningsvärda. Detta gäller särskilt för de mer svåra fallen, några som beskrivs här nedan under fingerade namn.

Sarah Martin var en produkt av F. Scott Fitzgerald-eran. Hon föddes av rika föräldrar i en västkuststad, gick på internatskolor på östkusten och "avslutade" i Frankrike. Efter sin debut i societetslivet gifte hon sig. Sarah tillbringade nätterna med att dricka och dansa fram till morgonen. Hon var känd som en flicka som tålde en hel del sprit. Hennes man hade en klen mage och hon blev äcklad av honom. De blev snabbt skilda. Efter att hennes fars förmögenhet hade raderats ut 1929, skaffade Sarah ett jobb i New York och försörjde sig själv. I jakt på äventyr for hon 1932 till Paris för att leva och startade ett företag, som blev framgångsrikt. Hon fortsatte att dricka hårt och var full längre än vanligt. Efter ett fylleslag 1933, informerades hon om att hon hade försökt kasta sig ut från ett fönster. Under en annan holmgång hade hon hoppat eller ramlat - hon kommer inte ihåg vilket - ut från ett fönster från första våningen. Hon landade med ansiktet först på trottoaren och lades in på sjukhus i ett antal månader för fixering av ansiktsbenen, tänderna och plastikkirurgi.

År 1936, beslutade Sarah Martin att om hon bytte sin omgivning genom att återvända till USA, så skulle hon kunna dricka normalt. Denna naiva tro på geografisk förändring är en klassisk villfarelse som alla alkoholister drabbas av en eller annan gång. Hon var berusad hela vägen hem på båten. New York skrämde henne och hon drack för att fly den. Hennes pengar tog slut och hon lånade av vänner. När vännerna övergav henne, hängde hon på barerna kring Tredje Avenyn och tiggde drinkar av främlingar. Fram till denna tidpunkt hade hon diagnosticerat sina problem som ett nervöst sammanbrott. Inte förrän hon hade lagt in sig på ett antal vårdhem insåg hon, via läsning, att hon var alkoholist. På inrådan av en läkare i personalen, kom hon i kontakt med en grupp i Anonyma Alkoholister. Idag har hon ett annat bra arbete och tillbringar många av sina nätter med att sitta på hysteriska kvinnliga drinkare för att hindra dem från att dyka ut genom ett fönster. Vid närmare fyrtio års ålder är Sarah Martin en attraktivt fridfull kvinna. Pariskirurgerna gjorde ett skickligt arbete med henne.

Watkins är en speditjonskontorist på en fabrik. Han skadades vid en hissolucky 1929 och hemförlovades med betalning av ett företag, som vara tacksamma för att han inte stämde dem för sina skador. Eftersom han inte hade något att göra under en lång konvalescens, drev Watkins omkring på lönnkrogar. Tidigare en måttlighetsdrinkare, började han med fylleperioder som varade i flera månader. Hans möbler sattes i skuld och hustrun flydde med deras tre barn. Under elva år greps Watkins tolv gånger och avtjänade åtta straff i arbetsläger. En gång, under en delirium tremens-attack, spred han ett rykte bland fångarna att staten förgiftade maten för att minska arbetslägerpopulationen och spara pengar. Det resulterade i ett fånguppror.

Under ett annat anfall av D.T. trodde han att mannen i cellen ovanför honom försökte hålla smält bly över honom, Watkins skar sig i vristerna och i halsen med ett rakblad. Under återhämtningen på ett sjukhus, med åttiosex stygn, svor han att aldrig dricka igen. Han var full innan de sista bandagen var borttagna. För två år sedan fick en tidigare dryckeskamrat med honom till Anonyma Alkoholister och han har inte rört alkohol sedan dess. Hans hustru och barn har återvänt och hemmet har nya möbler. Tillbaka på jobbet, har Watkins betalat av större delen av skulden på 2000 dollar och små alkoholistiska stölder och har ögonen på en ny bil.

Vid tjugotvå års ålder var Tracy, en brådmogen son till förmögna föräldrar, kreditchef för en investeringsbank, vars namn har blivit symbol för det penninggalna tjugotalet. Efter företagets kollaps under börskraschen, gick han in i reklambranschen och arbetade sig upp till en position, som gav honom \$ 23.000 om året. Samma dag som hans son föddes, fick Tracy sparken. Istället för att vara i Boston och skriva avtal om ett stort reklamkontrakt, hade han börjat suppa och hamnat i Chicago och förlorat kontraktet. Tracy, som alltid hade druckit hårt, blev en lodis. Han pimplade i sig hårvatten och tiggde från poliser, som alltid var lätta offer för belopp upp till tio cent. Under en snöslaskig natt, sålde Tracy sina skor för att kunna köpa sig en drink, satte han på sig ett par gummistövlar som han hittade i en portgång och fyllde dem med papper för att kunna hålla sig varm.

Han började lägga in sig själv på vårdhem, mest för att slippa ifrån kylan än något annat. På en institution, fick en läkare honom intresserad av AA-programmet. Som en del av det gjorde Tracy, som var katolik, en syndabekännelse och återvände till kyrkan som han för länge sedan hade övergivit. Han föll tillbaka till alkoholen några gånger, men efter ett återfall i februari 1939, rörde Tracy aldrig mer några drinkar. Sedan dess har han arbetat sig upp igen i reklamvärlden, till en inkomst av \$ 18.000 om året.

Victor Hugo skulle ha gillat Brewster, en välbyggd äventyrare som levde hårt. Brewster var skogsarbetare, cowboy och stridsflygare. Under efterkrigseran började han dricka och var snart inne på en veritabel turné mellan vårdhemmen. På ett av dem, efter att ha hört talas om chockkurer, mutade han den färgade vaktmästaren vid bårhuset med cigaretter, för att få titta förbi varje eftermiddag och meditera vid ett lik. Planen fungerade väl ända tills han en dag stötte på en död man, som genom en ansiktsförvridning hade något som liknade ett flin. Brewster anslöt sig till AA i december 1938 och efter att uppnått avhållsamhet, fick ett försäljningsjobb, som involverade mycket promenerande. Samtidigt fick han grå starr på båda ögonen. Den avlägsnades på ett av ögonen, gav honom avståndsseende med hjälp av tjocka glasögon. Han använde det andra ögat för närseende och utvidgade det med ögondroppar för att undvika att bli överkörd i trafiken. Sedan fick han ett svullet ben. Med dessa handikapp haltade Brewster fram på gatorna i sex månader, innan han hunnit ifatt sig ekonomiskt. Idag, vid 50 års ålder, fortfarande hämmad av sina fysiska handikapp, gör han sina besök och tjänar omkring \$ 400 i månaden.

För sådana som Brewster, Martin, Watkins, Tracy och andra tillfrisknade alkoholister finns nu en gemenskap av själsfränder varhelst de skulle råka befinna sig. I de större städerna träffas AA-medlemmar dagligen vid lunchtid på någon favorit restaurang. Clevelandgrupperna har stora fester på nyår och vid andra högtider, då litervis med kaffe och läsk konsumeras. Chicago har öppet hus på fredag, lördag och söndag - växlande på den norra, västra och södra sidan - så att ingen ensam AA-medlem skall behöva ta återfall över helgen pga brist på sällskap. Några spelar cribbage eller bridge, där vinnaren av varje hand får bidra till en pott för att betala underhållningskostnader. De andra lyssnar på radio, dansar, äter eller bara pratar. Alla alkoholister, fulla eller nyktra, gillar att snacka. De är bland de mest sällskapsälskande människorna i världen, vilket kanske kan bidra till att förklara varför de en gång blev alkoholister.